

[Føged.]

så kaldte statuskøb, køb, der finder sted umiddelbart før skatteårets slutning. Jeg skal villigt indrømme det uheldige heri, men det er, fordi investeringsfundsreglerne trænger til ændringer og ikke afskrivningsreglerne. Hvis investeringsfundsreglerne var mere omfattende og smidigere med hensyn til tidspunktet for, hvornår midlerne skal sættes ind til køb af maskiner eller andre ting, opstod sådanne uheldige forhold vedrørende afskrivningerne slet ikke. Det er vigtigt for investeringerne, at man angriber problemet på den rette måde. En investering bør naturligvis kun finde sted — og det er jeg enig med finansministeren i — under hensyn til virksomhedens sundeste forretningsmæssige og produktionsmæssige drift, men jeg tror som sagt, at det ikke er afskrivningsreglerne, der skal ændres, men investeringsfundsreglerne, således at vedkommende virksomheder i videre udstrækning kan administrere og købe deres maskiner, når det er mest belejligt, i stedet for at foretage disse såkaldte statuskøb.

Når finansministeren også rører ved problemet om bygningsafskrivningerne, må jeg lægge vægt på, at der er andre end de af ministeren rejste spørgsmål, der trænger sig på til løsning; jeg tænker her på de utilstrækkelige regler for normal afskrivning. I øjeblikket går disse regler ud på, at man normalt kan afskrive over 80 år. Normal afskrivning burde i langt flere virksomheder være på 50 år. Ændringerne er hurtige, rationaliseringen er hurtig; også dette bør indregnes ved fastsættelse af bestemmelser om en forældelse, som kan komme virksomhederne til gode. Og når jeg tænker på den bevillingsmæssige måde, hvorpå man har administreret afskrivningslovene for store varehuse, ja, så finder jeg, at den almindelige handlende og den almindelige håndværker kan kræve de samme rettigheder. Venstre ønsker altså — og det er finansministeren, der selv i sin fremsættelsestale har givet bolden op til det — disse spørgsmål taget op samtidig med de af ministeren nævnte.

Atter i år vil jeg gerne komme med ønsket om en lille tilføjelse til ligningsloven. Det gælder som sædvanlig de såkaldt nyetablerede. Den ret, som de nyetablerede har til nedslag i forbindelse med køb af

ejendom, hvad enten det er på landet eller i byen, er indføjet i loven på en sådan måde, at det er en bevillingsmæssig ret, ikke noget, man automatisk har ret til. Administrationen har vi tidligere angrebet på dette område. Jeg tror, det var tidligere finansminister Kampmann, der måtte udsende en erklæring til samtlige skatteråd landet over om at få disse regler administreret ensartet fra kreds til kreds, fordi der forelå oplysning om, at visse kredse, herunder specielt de vestjyske, havde administreret dem lempeligt og rimeligt, medens andre kredse havde været særdeles hårdhændede og kun givet ganske enkelte nedslag. Administrationen har altså været så vilkårlig fra landsdel til landsdel og fra skatteråd til skatteråd, at det ikke er rimeligt, og venstre foreslår i lighed med tidligere år, at nedslaget bliver gjort obligatorisk. Vi vil også gerne se på den ret til nedslag for afdrag på 3.000 kr., der blev indføjet i loven så tidligt som i 1953, vi vil gerne se på, om dette stadig væk er holdbart og rimeligt med de prisforhold, vi nu lever under; vi mener, tallet bør være væsentlig højere. Jeg håber, at også dette kan drøftes i et udvalg, og forhåbentlig — jeg tror, det er femte gang, vi bringer det frem i folketinget — kan det denne gang komme til en positiv afgørelse.

I øvrigt anbefaler jeg, at lovforslagene henvises til et udvalg, og venstre tiltræder de fleste af finansministerens forslag, men anmoder samtidig om en velvillig behandling af de af os rejste spørgsmål, bl. a. fordi nogle af disse spørgsmål ikke vedrører det fremtidige arbejde med en skattereform og derfor lige så godt kan finde deres løsning straks.

Hagen Hagensen: Til de foreliggende lovforslag om ændring af ligningsloven og loven om skattefri afskrivninger skal jeg på det konservative folkepartis vegne gøre følgende bemærkninger.

Hvad angår ændringerne i ligningsloven med hensyn til beskatning eller rettere ikkebeskatning af visse sociale ydelser — det gælder også boligsikringsydelse — er vi enige heri, så langt disse ydelser er kompensation for særlige udgifter, hvorimod skattepligt for beløb, der træder i stedet for indkomster, vel fortsat skal være det gældende. Men her vil det vel være rimeligt at se nærmere på de enkelte beløb, de enkelte